ברודער מארד

העכסט אינטערעסאנטער און שפאנענדער ראמאן

(פארטזעצונג)

ער האט אלזא נעבעטן דעם אלטן ארמ־סטראנגס טובה — און ער האט אפנע־מאכט מיט מארקאטשי אין מרס. מערי וואס אפשנעלסטן. דער אלטער מאן איז נעווען פעסט איבערצייגט אז דער נע־לערנטער פראפעסאר מיינט נאר זיין — ארמסטראנגס טובה — און ער האט אפנגעדרעט מיט אים מארגן נאכמיטאג צו מאכן א וויזיט ביי מיס מערי.

דאס איז נעווען מאנטאג בייטאג. אין אוונט איז דער פראפעסאר מיט זיינע צוויי פריינט ווידער נעווען ביים יונגן ארמסטראנג און ער האט מיט אים שטר דירט מאטעמאטיק, וויי ערנסט זיי האבן שמודירט, האבן באווייז עטלאכע פלער שער וויין מיט צעבראכענע קעפ, וועלכע זיינען נעשמאנען אויפן טיש.

מען האט אלזא זיך אזוי פארטיפט אין מאטעמאטיק אז ביי די פלעטשער זיינען צעבראכן נעווארן די קעפ.

מען קאן אבער אלץ ניט שטודירן, מען מוז אביסל רייזן אויך. דער פראפעסאר האט אלזא אנגעהויבן צו רייזן.

— וווייסט איר מיין ליבער דושיימס אז איך וועל מארגן האבן דאס פארגע־ניגן צו זעהן אייער כלה ?

— איך וויים ווירקלאך ניט וואס דער אלטער וויל פון מיר, — האט דער יונ־גערמאן נעענטפערט, איך וויל נאר גאר ניט היראטן, עס איז מיר בעסער צו לעבן פריי און ניט זיין צוגעבונדן צו א פרוי.

— אבער מיט מאקארטני איז שוין ווי די זון, — האט זיך דער שיינער דושעק ארייגעמישט.

— וועז איר דיינקט אז מיט מערי איז אזוי שוין, דאן דאס מיט איר, מיין ליבער דושיימס, איך דארפט ווי־סן אז איר ווילט מיך נעמען.

מיין ליבער דושיימס, איך דארפט ווי־סן אז אייער פאטער האט זיך פעסט אנטשלאסן אז איר מוזט הייראטן מיט מיס מאקארטי, איר קאנט דאך ניט אין אלע באציאונגן האנדלען קעגן זיין ווילן. אויסער דעם זעאיך ניט איין וואס עס קאן איך שאדן צו הייראטן.

— איר קאנט ניט מיס מאקארטי, זי האט ליב צו קאמאנדעווען מיט איר פאטער און זי טוט מיט אים וואס זי ווילן, איך אבער וויל ניט לינן אונטער איר פאנטאפל.

— אבער ליבער דושיימס, איך וויייסט דאך ניט, אויב זי וועט אייניולידן אייך צו נעמען. אייער פאטער האט מיר דער־ציילט אז זי האט נעענטפערט אז זי וויל אז איך זאל שטענדיג אין דער נע־ענגלאנד.

דער פראפעסאר איז נעווען העכסט צופרידן וואס ער וועט האבן מרגן מיט וואס צו קומען צום אלטן ארמ־סטראנג, ער וועט אים באווייזן אז ער ווירקט אויף זיין זון, און דאס איז גע־וען פאר אים זייער וויכטיג.

מען האט אנגעהויבן צו דערן פון אנדערע זאכן. דער יונגערמאן האט נעמאכט פלענער וואס זיי זאלן טאן, און וויי אזוי זאלן זיי אים זאגן וואס ער וועט שוין אמאל קאנען אריינזי־גן אויף דער נאס.

— איך דיינק, אז מיר זאלן מער ניט גיין אין אזעלכע שענקען ווי באבא אנאס, — האט דער פראפעסאר נר זאגט, אין אזעלכע שענקען נעפינען זיך שפארקע מאטראסן וועלכע קאנען גיבן א גוטן זעץ, אז מען זאל האבן צו גר־דיינקען . . .

— וואס רעדט איר ? מיינט איר ווירקלאך אז איך קאן זיך ניט "פיטן ? — האט דער יונגערמאן אויסגערופן, — וען איך זאל האמאלסט ניט נעווען אזוי שיכור וואלט איך נעווען דעם פראדאמ־טען מאטראס וואס איך קאן.

— נו, איר קאנט נאך אימצו וווייז איך, קאנט — האט דער שיינער דושעק גענאלפט.

דאס האט פאדדאמן דעם יונגן מאן וועלכער איז נעווען ניט נאנץ ניכטער.

— וואס מיינט איר ? — האט דער אויסגעדרופן, מיינט איר אז איך וועל עס פארשווינדן ? איך וועל אים וווייז ווער ס'איז עלטער, איך בין דאך א מי־ליאנער א זון — און מיט גאלט קאן מען אלעס טאן.

— איך האב נעווען אז מען קאן ניט אלעס מאכן מיט גאלט, — האט דער שיינער דושעק ווידער גאלאכט.

— וואס מיינט איר דערמיט ?

— איך דערמאן מיך, אז איר האט נעווען א קוש טאן דו ראזע פון שי־קאגא אז איר האט זאנאר נעווען־טאקע נר־בען גאלט דער בעבא יאגא, אז זאל איך אהיימקיין זיין, ס'איז אבער ניט נע־נאנגן.

— מיינט איר, או איך האב שוין זיך אפגעזאגט פון דער ראזא פון שיקאגא ?

— דאן האט איר א טעות, די ראזא פון שיקאגא מוז זיין מיינע ! איך האב עס זיך אריינגענומען אין קאפ און איך וועל עס דורכפירן.

— איך וויים ניט אויב איר וועט עפעס אויספירן מיט דער ראזא פון שיקאגא, — האט דער טרנסטער פראפעסאר נע־זאגט.

— פארוואס ?

— ווייל זי איז אן ערלאכע מיידל.

— אן ערלאכע מיידל ? — האט דער יונגער ארמסטראנג געלאכט. עס זיינען נאר ניטא קיין ערלאכע מיידלאך אויף דער וועלט. פאר גאלט קאן מען זיי אלע האבן.

— דאס איז אמת ! דאס איז ריכ־טיג ! — האט דער שיינער דושעק צו־געשטימט.

— מיר וויייזט זיך אויס, אז דא האט איר א טעות, — האט דער ערנסטער פראפעסאר זיך אריינגעמישט. די ראזע פון שיקאגא איז ניט א מיידל אלעלנע מען קען האבן פאר גאלט. עס איז א נאנץ אנדער פארט מיידל.

— וואס ווילט איר וועטן אז איך וועל באקומען די ראזע פון שיקאגא ? — האט דער יונגער ארמסטראנג אויסגערר־פען.

— אנגענומען ! אויף ווי־פיל ווילט איר זיך וועטן ?

— איך וויים אליין ניט, לאמיר זאגן אויף הונדערט טויזנט דאלאר, — האט דער פראפעסאר געזאגט קאלמכלוטיק.

דער יונגער ארמסטראנג האט אויסגע־גלאצט א פאר אוגן. ווי שיכור ער איז נעווען, האט ער דאך אזוי פיל פאר־שטאנען, אז הונדערט טויזנט דאלאר איז אן אומגעהוירט גרויסע.

— אויב איר דייגקט או דאס איז פי־לייכט אביסל צופיל פאר אייך, דאן קאן איך וועטן אויף א קלענערער סומע, — האט דער פראפעסאר באמערקט.

דאס האט שוין ניט נעפאסט דעם יונגן מיליאנער. אן ארימער פראפעסאר זאל וועטן הונדערט טויזנט דאלאר, און ער — דער זון פון מאן וועלכער פאר־מאגט פופציג מיליאן, זאל מורא האבן אינצושטעלן אזא סומע.

וואלט ער ניט נעווען שיכור, וואלט ער פלייכט זיך בארעכנט ווי אזוי קאן אן ארימער פראפעסאר אויפשטעלן הונ־דערט טויזנט דאלאר ? וואו קאן א פראפעסאר נעמען אזוי פיל געלט ? ער איז אבער נעווען שיכור און דער פראפעסאר האט אים אונטערגענומען.

— נו, גוט ! — האט ער אויסגערופן, איך נעם אן אייער "בעט".

— וויפיל צייט זאל עס דויערן, ביז דער "בעט" זאל זיין געווינען אדער פארלארן ? — האט דער פראפעסאר נעפרעגט.

— צוויי וואכן ! וועז איך וועל אין צוויי וואכן ארום ניט באקומען די רא־זע פון שיקאגא, זאל איך אייך נעבן הונדערט טויזנט דאלאר; וועל איך זי אבער יא באקומען זאלט איר מיר נעבן הונדערט טויזנט דאלאר.

— איך האב ביי זיך ניט אזויפיל געלט, — האט דער יונגער ארמ־סטראנג באמערקט.

— איך האב אויך ניט אזויפיל געלט ביי זיך — האט דער פראפעסאר נע־טענטפערט, מיר זיינען גוטע פרייגט און מיר וועלן גלויבן אייער דעם אנדערן אויף א וועקסל, מיר וועלן אנשרייבן 2 וועקסלען אויף הונדערט טויזנט דאלאר. יעדער פון אונז וועט אונטערשרייבן א וועקסל.

— ביי וועמען וועלן מיר זיי אבער אינלייגן ?

— ביי מיין פריינט, לארד א'קאנעל, — האט דער פראפעסאר נעענטפערט און ער האט אנגעווינט אויף דאס טאלרינג, אים קאנען מיר פארטרויען. ער איז אייר נער פון די אנגעזעענסטע מענער אין ענגלאנד.

— אפשאמאכט ! — האט דער יונ־גער ארמסטראנג אויסגערופן.

דער פראפעסאר האט ארויסגענומען פון זיין פארטפעל צוויי וועקסלען און האט זיי אריבערגעגעבן צום יונגן מאן.

— איר האט נאך ניט אונטערגעשריבן, — האט דער פראפעסאר באמערקט.

דער יונגער ארמסטראנג האט אונטער־גלאצט א פאר מאל אויף די וועקסלען, ער האט זיי אנגעקוקט פון אלע זייטן, ער האט זיי אפילו אויפגעהויבן צו זיין אויג, ווי ער האט זיי אבער אנגע־קוקט, אזוי האט ער ניט פארשטאנען, ווי אזוי ער האט אונטערגעשריבן אזא סומע.

— איך האב ניט קיין ברירה, — האט ער אויסגערופן, — איך בין אין דיין מאכט, איך בין אין דיין מאכט, איך בין אין דיין מאכט.

— איך בין אויך אין דיין מאכט, — האט דער פראפעסאר אויסגערופן, — איך בין אין דיין מאכט, איך בין אין דיין מאכט.

— וואס איר ווילט, — האט דער פראפעסאר געענטפערט, — איך בין אין דיין מאכט, איך בין אין דיין מאכט.

— אנגענומען ! אויף ווי־פיל ווילט איר זיך וועטן ?

— איך וויים אליין ניט, לאמיר זאגן אויף הונדערט טויזנט דאלאר, — האט דער פראפעסאר געזאגט קאלמכלוטיק.

דער יונגער ארמסטראנג האט אויסגע־גלאצט א פאר אוגן. ווי שיכור ער איז נעווען, האט ער דאך אזוי פיל פאר־שטאנען, אז הונדערט טויזנט דאלאר איז אן אומגעהוירט גרויסע.

— אויב איר דייגקט או דאס איז פי־לייכט אביסל צופיל פאר אייך, דאן קאן איך וועטן אויף א קלענערער סומע, — האט דער פראפעסאר באמערקט.

דאס האט שוין ניט נעפאסט דעם יונגן מיליאנער. אן ארימער פראפעסאר זאל וועטן הונדערט טויזנט דאלאר, און ער — דער זון פון מאן וועלכער פאר־מאגט פופציג מיליאן, זאל מורא האבן אינצושטעלן אזא סומע.

וואלט ער ניט נעווען שיכור, וואלט ער פלייכט זיך בארעכנט ווי אזוי קאן אן ארימער פראפעסאר אויפשטעלן הונ־דערט טויזנט דאלאר ? וואו קאן א פראפעסאר נעמען אזוי פיל געלט ? ער איז אבער נעווען שיכור און דער פראפעסאר האט אים אונטערגענומען.

— נו, גוט ! — האט ער אויסגערופן, איך נעם אן אייער "בעט".

— וויפיל צייט זאל עס דויערן, ביז דער "בעט" זאל זיין געווינען אדער פארלארן ? — האט דער פראפעסאר נעפרעגט.

— צוויי וואכן ! וועז איך וועל אין צוויי וואכן ארום ניט באקומען די רא־זע פון שיקאגא, זאל איך אייך נעבן הונדערט טויזנט דאלאר; וועל איך זי אבער יא באקומען זאלט איר מיר נעבן הונדערט טויזנט דאלאר.

— איך האב ביי זיך ניט אזויפיל געלט, — האט דער יונגער ארמ־סטראנג באמערקט.

— איך האב אויך ניט אזויפיל געלט ביי זיך — האט דער פראפעסאר נע־טענטפערט, מיר זיינען גוטע פרייגט און מיר וועלן גלויבן אייער דעם אנדערן אויף א וועקסל, מיר וועלן אנשרייבן 2 וועקסלען אויף הונדערט טויזנט דאלאר. יעדער פון אונז וועט אונטערשרייבן א וועקסל.

— ביי וועמען וועלן מיר זיי אבער אינלייגן ?

— ביי מיין פריינט, לארד א'קאנעל, — האט דער פראפעסאר נעענטפערט און ער האט אנגעווינט אויף דאס טאלרינג, אים קאנען מיר פארטרויען. ער איז אייר נער פון די אנגעזעענסטע מענער אין ענגלאנד.

— אפשאמאכט ! — האט דער יונ־גער ארמסטראנג אויסגערופן.

דער פראפעסאר האט ארויסגענומען פון זיין פארטפעל צוויי וועקסלען און האט זיי אריבערגעגעבן צום יונגן מאן.

— איר האט נאך ניט אונטערגעשריבן, — האט דער פראפעסאר באמערקט.

דער יונגערמאן האט אונטערגע־שריבן.

— מיינט איר, או איך האב שוין זיך אפגעזאגט פון דער ראזא פון שיקאגא ?

— דאן האט איר א טעות, די ראזא פון שיקאגא מוז זיין מיינע ! איך האב עס זיך אריינגענומען אין קאפ און איך וועל עס דורכפירן.

— איך וויים ניט אויב איר וועט עפעס אויספירן מיט דער ראזא פון שיקאגא, — האט דער טרנסטער פראפעסאר גע־זאגט.

— פארוואס ?

— ווייל זי איז אן ערלאכע מיידל.

— אן ערלאכע מיידל ? — האט דער יונגער ארמסטראנג געלאכט. עס זיינען נאר ניטא קיין ערלאכע מיידלאך אויף דער וועלט. פאר גאלט קאנען מען האבן.

— דאס איז אמת ! דאס איז ריכ־טיג ! — האט דער שיינער דושעק צו־געשטימט.

— מיר וויייזט זיך אויס, אז דא האט איר א טעות, — האט דער ערנסטער פראפעסאר זיך אריינגעמישט. די ראזע פון שיקאגא איז ניט א מיידל אלעלנע מען קען האבן פאר גאלט. עס איז א נאנץ אנדער פארט מיידל.

— וואס ווילט איר וועטן אז איך וועל באקומען די ראזע פון שיקאגא ? — האט דער יונגער ארמסטראנג אויסגערר־פען.

— איך וויים אליין ניט, לאמיר זאגן אויף הונדערט טויזנט דאלאר, — האט דער פראפעסאר געענטפערט.

דער יונגער ארמסטראנג האט אויסגע־גלאצט א פאר אוגן. ווי שיכור ער איז נעווען, האט ער דאך אזוי פיל פאר־שטאנען, אז הונדערט טויזנט דאלאר איז אן אומגעהוירט גרויסע.

— אויב איר דייגקט או דאס איז פי־לייכט אביסל צופיל פאר אייך, דאן קאן איך וועטן אויף א קלענערער סומע, — האט דער פראפעסאר באמערקט.

דאס האט שוין ניט נעפאסט דעם יונגן מיליאנער. אן ארימער פראפעסאר זאל וועטן הונדערט טויזנט דאלאר, און ער — דער זון פון מאן וועלכער פאר־מאגט פופציג מיליאן, זאל מורא האבן אינצושטעלן אזא סומע.

וואלט ער ניט נעווען שיכור, וואלט ער פלייכט זיך בארעכנט ווי אזוי קאן אן ארימער פראפעסאר אויפשטעלן הונ־דערט טויזנט דאלאר ? וואו קאן א פראפעסאר נעמען אזוי פיל געלט ? ער איז אבער נעווען שיכור און דער פראפעסאר האט אים אונטערגענומען.

— נו, גוט ! — האט ער אויסגערופן, איך נעם אן אייער "בעט".

— וויפיל צייט זאל עס דויערן, ביז דער "בעט" זאל זיין געווינען אדער פארלארן ? — האט דער פראפעסאר נעפרעגט.

— צוויי וואכן ! וועז איך וועל אין צוויי וואכן ארום ניט באקומען די רא־זע פון שיקאגא, זאל איך אייך נעבן הונדערט טויזנט דאלאר; וועל איך זי אבער יא באקומען זאלט איר מיר נעבן הונדערט טויזנט דאלאר.

— איך האב ביי זיך ניט אזויפיל געלט, — האט דער יונגער ארמ־סטראנג באמערקט.

— איך האב אויך ניט אזויפיל געלט ביי זיך — האט דער פראפעסאר נע־טענטפערט, מיר זיינען גוטע פרייגט און מיר וועלן גלויבן אייער דעם אנדערן אויף א וועקסל, מיר וועלן אנשרייבן 2 וועקסלען אויף הונדערט טויזנט דאלאר. יעדער פון אונז וועט אונטערשרייבן א וועקסל.

— ביי וועמען וועלן מיר זיי אבער אינלייגן ?

— ביי מיין פריינט, לארד א'קאנעל, — האט דער פראפעסאר נעענטפערט און ער האט אנגעווינט אויף דאס טאלרינג, אים קאנען מיר פארטרויען. ער איז אייר נער פון די אנגעזעענסטע מענער אין ענגלאנד.

— אפשאמאכט ! — האט דער יונ־גער ארמסטראנג אויסגערופן.

דער פראפעסאר האט ארויסגענומען פון זיין פארטפעל צוויי וועקסלען און האט זיי אריבערגעגעבן צום יונגן מאן.

— איר האט נאך ניט אונטערגעשריבן, — האט דער פראפעסאר באמערקט.

דער יונגערמאן האט אונטערגע־שריבן.

— מיינט איר, או איך האב שוין זיך אפגעזאגט פון דער ראזא פון שיקאגא ?

— דאן האט איר א טעות, די ראזא פון שיקאגא מוז זיין מיינע ! איך האב עס זיך אריינגענומען אין קאפ און איך וועל עס דורכפירן.

— איך וויים ניט אויב איר וועט עפעס אויספירן מיט דער ראזא פון שיקאגא, — האט דער טרנסטער פראפעסאר גע־זאגט.

— פארוואס ?

— ווייל זי איז אן ערלאכע מיידל.

— אן ערלאכע מיידל ? — האט דער יונגערמאן האט אויסגערופן